

קדמת דנא, דאתגוזק ביה בר נש אחרא. אמר ליה ידענא, דהא מפמה יומין אתגוזק ביה חד בר נש, ויהו אמרי דמרעא הויה, ומגיהו אמרי דרווחא דביתא, ולבר עאלו ביה כמה בני נשא, ולא אתגוזיקו. אמרו, הינו אמרי חבריא, ווי לאינון דערביין על מליהו.

פתח רבי יהודה ואמר, (ירמיה כב) הוי בוגה ביתו بلا צדק, דהא בכל אחר דاشתכח ביה צדק, כל רוחין וכל מזיקי עלמא ערקי מגיה, ולא משתכח קמיה. עם כל דא, מאן דאקדים וגטיל אחר, אחיד ביה. אמר ליה רבי חזקיה, אי הבי שקייל שמא קדיישא פרוח מסאבא.

אמר ליה, לאו הבי, אלא שמא קדיישא לא שריא באתר מסאבא, ובגין כה, אי שמא קדיישא גטיל אחר מקדמת דנא, כל רוחין וכל מזיקין ועלמא לא יכולין לאתחזזה ביה, כל שכון לקרבא בהדייה. אי רוח מסאבא קדים, גטיל אחר. שמא קדיישא לא שריא ביה, דהא לאו אתריה.

ובכ' הויה נחית בגע צ clue, הויה מדבי אחרא, ואפיק לרוח מסאבא מאטראיה, ולבר מנתקי ביתא, אבגין ואעין וכלה, ובני לה כמלך דמאין, בסטר קדיישא בצד, דכבר ליה לשמא קדיישא, ולשרי עלייה קדושה, עם כל דא בעפרא אחרא, וירחיק ביתא מאטראיה, מיסודה קדמאה תרי טפחים.

השׁתָּא דלא אתה זי, ולא נחית מאן דמקטרג ביה
בזהו רוח מסאבא, לאפקא ליה מאתריה,
מאי תקנתיה. אי יכיל לנפקא מהאי ביתה שפיר. וαι
לאו יבנה ליה במלקדמין, באבנין אחרניין, ואעין וכלה,
ונפיק וירחיק ליה מאתר קדמאתה, ויבני ליה על שמא
קדישא.

ועם כל דא, לא נפיק ההוא רוחא מן אתר קדמאתה,
בגין דקדושה לא שריא על אתר מסאבא. אמר
רבי צחק למה ליה לאטרחא פולי' האי, בזמנא דא
כתיב, (קהלת א) מעות לא יכול לתקן וגוי. מיום
דאתחרב ביה מקדשא, לא אשתח אסotta בעלמא,
בגיני כה בעי בר נש לאודהרא, כי היכי דלהוי בטיר.
אמר רזיל בהדי האי בר נש ונחמי. אמר רבי צחק,
אסיר לנו. אי הו אזיל לגבי גברא רבא דחיל
חטאה, כגון בעמן לגבי אלישע, גזיל אבותריה. השׁתָּא
דאיהו אזיל לגבי רחיקי עלמא, רחיקי אוריתא, געלי
מפלא, אסיר לנו לאתחואה קמייהו. בריך רחמנא די
שוויב לנו מפיהו. והאי בר נש אסיר ליה. אמר רבי
יהודה, זהא תנין בכל מתרפאין, חוץ מעצי אשרה וכו'.
אמר ליה, ודא עבודה זרה איה, ולא עוד, אלא דהא
כתיב (דברים יח) לא מצא בך מעביר בנו ובתו באש וגוי.
אזלו לארכיהו.

רבי אלעזר היה איזיל למחמי לאבוי (ס"א לחמומי) והוה עמיה רבי אבא. אמר רבי אבא גימא מלין דאריתא ונזיל. פתח רבי אלעזר ואמר, (בראשית יב) אמרי בא אחותי את, הא קרא קשיה. וכי אברהם דאייה חטאה, רחימיו דקידשא בריך הוא, היה אמר הבי על אתהיה, בגין דיוטין ליה. אלא אברהם, אף על גב דתוה דחיל חטאה, לא סמיך על זכותא דיליה, ולא בעא מן קידשא בריך הוא לאפקא זכותיה, אלא על זכותא דאתתיה, דירוח בגיןה ממונא דשאר עמין, דהא ממונא באתתיה זכי ליה בר נש, הדא הוא דכתיב, (משלו יט) בית זהון נחלת אבות וממי אשפה משכלה. מאן דזקי באשה משכלה, זוכה בכלא. וכ כתיב, (משלו לא) בטה בה לב בעלה ושלל לא יחסר.

ו **אברהם** היה איזיל בגיןה, למכיל שלא משלם ערמין, וסמיך על זכותא דיליה, שלא יכולון לאעבשא ליה, ולחייב בא. ובגיני כה לא יהיב מדי למיימר אחותי היא. ולא עוד, אלא דחמא חד מלאכਆ איזיל קמה, ואמר ליה לאברהם, לא תدخل מפה, קידשא בריך הוא שדר לי, לאפקא לה ממונא דשאר עמין, ולנטרא לה מפלא. ובדין לא דחיל אברהם מאתתיה, אלא מגניה, שלא חמיה עמיה מלאכਆ, אלא עמה. אמר הא היא מתבטרא, ואני

לא בטירנא. ובגיניגי כך אמר, אמרי נא אחותי אתה וגו'. ייטב לי, ייטיבו לי מבעי ליה, דכתיב והיה כי יראו אותך המצריים ואמרו אשתו זאת, ועל דא ייטיבו לי מבעי ליה. אלא ייטב לי, דא דאוזיל קמפה. ייטב לי בהאי עלמא קודשא בריך הוא במומגנא. ויחיתה נפשי בההוא עלמא בගליה, דלא תסתמי מן אורחא דקשות, דאי אובי בגינך במומגנא בהאי עלמא, ותסתמי אנט באורחא, הוא מיתה זמין באהויא עלמא, אלא תשتمر, דתמי נפשי באהויא עלמא בגליה.

ובגין דההוא מלאכਆ אוזיל כמה לנטרא לה, מה בתיב. וינגע יי' את פרעה וגו', על דבר שרי ודי, דהות אמרת למלאכਆ מחי, זה הוא מחי. ועל דא לא דחיל אברהם מנה קלום, דהא היא מתנטרא. ומה דחיל, מגראמייה דחיל, דלא חמא עמייה בטורה הבי.

תא חזי, עשר זמנים פקידת שרה למלאכਆ, למחאה לפערעה. ובעشر מכתשין אלקוי. סימנא עבדת שרה לבנהה בתראה במצרים.

רבי אבא פתח, (מיכה ੧) כי מי צאתך מארץ מצרים אראננו בפלאות. זמدين קודשא בריך הוא לאחזה פורקנא לבני, באינון יומין דשליח קודשא בריך הוא לאפקא לישראל, ואחזי אינון מכתשין במצרים, ואליך לון

בגינ' יהונ דישראל. תא חזי, מה בין פורקנא דא, לפורקנא דמצריםים. פורקנא דמצריםים הויה בחד מלכा, ובמלךו חדא. הכא, בכל מלכין דעלמא, וכדין יתיקר קודשא בריך הויא בכל עלמא, יונדעון פלא שולטנו דקודשא בריך הויא, וכלהו ילקון במקבתשין עלאלין, על חד תריין, בגין דיסרבון בלחו בישראל.

וכדין יתגלי שולטניה קודשא בריך הויא, דכתיב, (ובירה יד) ויהיה יי' למלך על כל הארץ. וכדין בלחו יתנדבען בהו בישראל לקודשא בריך הויא, חדא הויא דכתיב, (ישעה טו) והביאו את כל אחיכם וגוי. כדיין קיימים אבון בחודה, למחמי פורקנא דבניהם כמלךדים. חדא היא דכתיב, כיימי צאתך מארץ מצרים אראו נפלאות. אמר כן יהי רצון. ברוך יי' לעולם אמן ואמן: ימלוך יי' אמן ואמן:

פרק תורה המצוּרָע

(דף נ"ב ע"ב) **וַיֹּאמֶר יְהוָה אֱלֹהִים לְמֹשֶׁה** זאת תהיה תורה המצוּרָע ביום טהרתו וגוי. **רַبֵּי אָבָא פָתָח**, (ספר שמות כ"ו ע"א) (איוב יט) גורו לכם מפני חרב כי חמה עוגנות חרב למען תדעון שدون. שدون, שדין כתיב. כמה אית לו נבנין נשא לאסתمرا ארחייהו ולדחה לא מקמי קודשא

בגינ' יהונ דישראל. תא חזי, מה בין פורקנא דא, לפורקנא דמצריםים. פורקנא דמצריםים הויה בחד מלכा, ובמלךו חדא. הכא, בכל מלכין דעלמא, וכדין יתיקר קודשא בריך הויא בכל עלמא, יונדעון פלא שולטנו דקודשא בריך הויא, וכלהו ילקון במקבתשין עלאלין, על חד תריין, בגין דיסרבון בלחו בישראל.

וכדין יתגלי שולטניה קודשא בריך הויא, דכתיב, (ובירה יד) ויהיה יי' למלך על כל הארץ. וכדין בלחו יתנדבען בהו בישראל לקודשא בריך הויא, חדא הויא דכתיב, (ישעה טו) והביאו את כל אחיכם וגוי. כדיין קיימים אבון בחודה, למחמי פורקנא דבניהם כמלךדים. חדא היא דכתיב, כיימי צאתך מארץ מצרים אראו נפלאות. אמר כן יהי רצון. ברוך יי' לעולם אמן ואמן: ימלוך יי' אמן ואמן:

פרק תורה המצוּרָע

(דף נ"ב ע"ב) **וַיֹּאמֶר יְהוָה אֱלֹהִים לְמֹשֶׁה** זאת תהיה תורה המצוּרָע ביום טהרתו וגוי. **רַبֵּי אָבָא פָתָח**, (ספר שמות כ"ו ע"א) (איוב יט) גורו לכם מפני חרב כי חמה עוגנות חרב למען תדעון שدون. שدون, שדין כתיב. כמה אית לו נבנין נשא לאסתمرا ארחייהו ולדחה לא מקמי קודשא

בריך הוא, שלא יסתי מארחא דכשרא, ולא יעבור על פתגמי אוריתא, ולא יתבשי מגה.

דכל מאן שלא לעי באורייתא, ולא ישתדל בה, נזיפה הוא מקודשא בריך הוא, רחיקא הוא מגיה, לא שריא שכינתה עמייה. ואיפון בטוריין, דאוזלין עמייה, אסתלקו מגיה, ולא עוד אלא דמckerזוי קמיה ואמרי, אסתלקו סוחרניש דפלגיא, שלא חש על יקרא דמאירה. ווי ליה, דהא שבקוהו עלאין ותתאיין. לית ליה חולקא באראחא דחיי.

וכד איהו אשთدل בפוקהנא דמאירה, ולא לעי באורייתא, بما בטוריין זמיגין לקבלה לנטרא ליה, ושכינתה שריא עלייה, וכלא מCKERזוי קמיה ואמרי, הבו יקרא לד'וקהנא דמלפआ, הבו יקרא לבריה דמלפआ, אתגטיר הוא בעלמא דין ובעלמא דאתי, זפה חולקיה.

תא חזי, בלישנא ביישא כתיב, (קהלים נז) ולשונם חרב חדה. בגין כה, גורו לכם מפני חרב, מפני לישנא ביישא. כי חמה עוננות חרב. מיי כי חמה עוננות חרב. דא חרב לוי, דתגן, חרב אית ליה לקודשא בריך הוא, דביה דין לחיביא. הדא הוא דכתיב, (ישעה לד) חרב לוי מלאה דם.

צדיקין. וכדיין כרוזא נפיק וקרוי, וכל בני עלמא מתערין בערסיהו, איפונ די בהון אטערותא דחוי, קיימין לפולחנא דמאיריהו, ועסקי באורייתא ושבחא. דקויד שא בריך הוاء עד דאתי צפרא.

כד אתי צפרא, (ס"א ברוזא קרי בקהל) כל חילין ומשרין דלעילא משבחן ליה לקויד שא בריך הוاء. הדא הוاء דכתיב, (איוב לח) ברן ייחד פכבי בקר וגוו. כדיין במאה תרעין אפתחו לכל סטרין. ותרעה דארהם, אפתחה בה בכנסת ישראל, לומנה לכל בני עלמא, הדא הוاء דכתיב, (בראשית כא) ויטע אשל בבאר שבע.

ומאן דלא יתער רוחיה בפולחנא דMRIה, בהיך (דף נ"ג ע"א) אנפין יקום קמי מלכא, כד יתערו עליה בדינא, ויתפשו ליה בקהלרא, ולא ישתחוו עליה זכותא לאשתזבא, כדיין כתיב, (קהלת ט) וכצפרים האחזות בפח כהן יוקשים בני אדם. ועד לא ינפוק בר נש מהאי עלמא, במאה דיבין אפתחן נפשא עם גופה, עד לא יתרשון דא מן דא, ולית מאן דישגח.

(אפילו) בההוא זמנה דמיטה שעתא לאתפרשא, לא נפקא נפשא מן גופא, עד דאתגלי עלייה שכינתא, ונפשא, מגו חדותא וחביבותא דשכינה, נפקא מגופה לקבלתא. אי זאה הוاء, מתקשך בה ואתדקך בה. וαι

לאו, שכינתא אַזְלָא, והיא אִשְׁתָּאָרָת, וְאַזְלָת וּמִתְאַבְּלָא
על פרישותא דגופא. מ tally אמר. שונרא מאשא לא
מתפרשא, חדדי לספינא, אַזְלָא אַבְתָּרִיה.

לבדר אתדנו תרווייה על ידו דדומה. גופא אתדן
בקברא עד דtab לעפרא, ונפשא באשא דגיהנם
בכמה דיבין, עד הוא זמנה דאתגור עלה לקבלא
עונגשא. בתר דקבילת עונגשא, ומטי זמנה לאתדכאה,
כדין אסתלקא מגיהנם, ואטלבנת מהובהא כפרזלא
דאטלבן בנורא, וסלקין עמה, עד דעתך לגנטא דעdon
דلتתא, ואסתהי תפן באיבון מיא, ואסתהי בבועסמן
דטמן. כמה דאת אמר, (שיר השירים) מקטרת מר ולבנה.
וקיימא תפן עד זמנה דאתגור עלייה לאתרחקה מארט
דיתבין ביה צדייקיא.

וכד מטה זמנה לסלקא, כדין סלקין עמה, דרגא בתר
דרגא, עד דאתקריבת פקורבנא על מדבחא. הדא
הוא דכתיב, זאת תהיה תורה המצוּרָע ביום טהרתו
והובא אל הפה, פהנא עלאה דלעילא, האי נפשא שלא
אספתאבת כל פה, בהאי עלמא, האי אית לה תקנפתא,
בגונא דא. וαι לאו, (קהלת א) מענות לא יכול לתקון וגוו.
(ויקרא י"ד) זאת תהיה תורה המצוּרָע. רבי יצחק פטה, (קהלת
א) וזרח השם ובא השם וגו. האי קרא אתרטמר,

ואוקי מנא ליה בונשנתא דבר נש, בשעתה דהיא קיימא עמייה דבר נש בהאי עלמא, בדין, זורה השמש. ובא השמש, בזמנא דגפיק בר נש מהאי עלמא, ואשתכח בתשובה, פדרין אל מקומו שוואף זורה הוא שם, אי זפה אהיה, כמה דאת אמר, (ויקרא כב) ובא השמש וטהר, ואחר יאכל מן הקדשים.

תא חז, כל חובי עלמא, קודשא בריך הוא מבפר עלייהו, בתשובה, בר מההוא ליישנא בישא, דאפיק שום ביש על חבריה. זהא אוקמוּת, דכתיב, זאת תהיה תורה המצורע, זאת היא תורתו של מוציא שם רע. רבי חייא אמר, כל מאן דאפיק ליישנא בישא, אסתא בען ליה כל שייפוי, ויתחזי לסגרא, בגין דההיא מלאה בישא סלקא ואתער רוחא מסבא עלי ואסטא בען, אתי לאסטא בא מסאבין ליה, במלחה דליתתא אתער מלאה אחרא.

פתח ואמר, (ישעה א) איך היה לזונה קרייה נאמנה וגוז. מאן דהות מהימנא לבעל, אהדרת לזונה. מלأتي משפט, משפט, ודאי דא קודשא בריך הוא, צדק, דא בנט ישראל, ובגין דאתערת מלאה אחרא, אסתלק מפה קודשא בריך הוא, ושראי בא רוחא דקטולי. הדא הוא דכתיב ועתה מרצחים. ומה ירושלים קרתא קדיישא כה,

שָׁאַר בְּנֵי נְשָׂא עַל אַחֲת כִּמָּה וּכִמָּה. הַדָּא הוּא דְכֹתֵיב,
זֹאת תְּהִיא תּוֹרַת המצוּרָע.

רבי יהודה אמר, זאת תהיה וداعי לקבליה לאתפרעה מבניה, זה הוא מוציא שם רע, ביום טהרתו והובא אל הכהן, מי קא משמע לו. משמע, מאן דעת ליה לישנא בישא צלוותיה לא עאלת קמי קודשא בריך הויא, זה הוא אתער עליה רוחא מסאבא. כיון דאהדר בתשובה וקיבל עלייה תשובה, מה כתיב, ביום טהרתו והובא אל הכהן וגוי וראה הכהן וגוי.

(ויקרא יד) וצוה הכהן ולקח למטרר שתי צפירים חיים. רבי יצחק ורבי יוסף היו שכיחי קמיה דרבי שמعون. יומם אחד אמר ליה, עז ארון הא ידיע, כמה דעת אמר, (מלכים א ח) מן הארץ אשר בלבנון, זה הוא העז ארון, לא אשתרשן בטיעוי אלא בלבנון, וזה אמר. אזוב למה, ומאי הוא.

פתח ואמר, ולקח למטרר שתי צפירים חיים טהורות ועז ארון ובני תולעת (דף נ"ג ע"ב) ואזוב. תא חוו, בר נש דמשתדל בפולחנה דמאריה, ואשתדל באורייתא, קודשא בריך הוא שاري עליי ושכינתא אשחתפה בהדייה. כיון דבר בש אתי לאסתבא, שכינתא אסתלקת מבניה, קודשא בריך הוא אתרחיק מבניה, וכל סטרה

דקדושה דמאייריה מרחקין מגיה, ושארי עליה רוח
מסבאא וכל סטרא דמסבאא, אתי לאתדראה מסיעין
לייה. בתר דאתקפי ואהדר בתשובה, ההוא דאסתלך
מגיה אהדר, ושארי עלו'.

תא חזיא, כתיב ולקח למשהר שטי צפירים חיוט טהורות.
כיוון דאמר, שתי צפירים, לא ידענא דאיןן חיוט,
אללא, הא אויקמוּה, אבל חיוט, חיוט ממש. כמה דעת
אמר (יחזקאל א) וארא חיוט, לךבל אטר דינקי מביאוּהוּ
גביאי מהימבי, ועיז ארצו הא אטמר, ושני תולעת, סטר
סומקא דגבירה דאשתחף בהדייה בקדמיה. ואזוב, דא
ו זעירא, דיניק לייה לכונסת ישראאל, ובגין כה, עיז ארצו
ואזוב, איזוּן כחדא, וועל דא וו' כחדא אשתחח, חד
עלאה, חד זעירא, וקרין לוז, וו' עלאה, וו' נתאה.
וכלהו אהדרו לשראייא עלו' בגין דהא אתקפי, לךבל
אלין, לתטא (מנינהו), עיז ארצו ואזוב ושני תולעת אשתחחו
(בשמא) בדכיותא דא, ותליין מאלין עלאלין.

רבי יהודה ורבנן יצחק הו אולי בארכא. יתבו בההוא בי
חקלא וצלו. בתר דסיעמו צלotta קמו ואזלו. פתח
רבי יהודה במילוי אוריתא. אמר, (משליג) עיז חיים היא
למחזיקים בה ותומכייה מאושר. עיז חיים, דא אוריתא,
דאיה אילנא עלאה רבא ותקיפה. תורה, אמר אקרי

תורה. בגין דאורי וגלי במא דהוה סתיים דלא אתיידע. חיים, דכל חיים דלעילא בה אתכלילו, ומבה נפקין. למוחזיקים בה, לאינון דאחדין בה, דמאן דאחד באורייתא אחד בכלה, אחד לעילא ותתא. ותומכיה מאושר, מאן תומכיה. אלין אינון דמטילין מלאי, לביסן של תלמידי חכמים, במא דאויקמה.

ותומכיה, זכי לביאי מהימני דיפקון מגיה. מאישר, אל תקרי מאושר, אלא מראשו, אינון תמכין לאורייתא, מראשו ועד סופו. מראשו, דא רישא דכלא דאקרי ראש, דכתיב, (משל ח) מעולם גסכת' מראש. וראש דא חכמה, דאייה רישא לכל גופא, וגופא אטפشت ביה עד סיומה דשית סטרין, ותומכיה, במא דאת אמר, (שיר השירים ח) שוקיו עמודי שש. לאינון דמטילין מלאי לביסן של תלמידי חכמים אינון תמכין לאורייתא מרישא עד סיומה דגוף, וכל מהימנותא, ביה תליא, ואתמה. זכי לבניון דיתחzon לביאי מהימני. רבינו יצחק פתח, (ויקרא א) ויקרא אל משה וידבר יי' אלו מאהיל מועד לאמר. ויקרא אלף זעירא, אמא. אלא בגין לאחזה מאן הוא ההוא דקרא, ההוא דשרי במקדשא, ובדין זמין למשה, במאן דזמין אוישפייז. הכא א' זעירא, ה там א' ربთא, אדם שת אגוש. (ס"א אדם) דא שלימי דכלא.

תֵּא חִזֵּי, מה בין משה לאהרן, כי מביאו עלאה. אלא משה עלאה, משה שושבינה דמלפֿא, אהרן שושבינה דמטרוגניתא. מثال למלפֿא דהוה לייה מטרוגניתא עלאה. מה עבד. יהב לה שושבינה לתקנא לה ולאסTCPלא במליל דביתא. ועל דא, כד עייל שושבינה דא למלפֿא, לא עייל אלא עם מטרוגניתא, הדא הוא דכתיב, בזאת יבא אהרן וגוו'.

משה שושבינה למלפֿא, בגין כד אוזמן כאושפין, ולבתר, וידבר יי' אליו. אהרן הוא שושבינה למטרוגניתא, וכל מלוי הו, לפיסא למלפֿא במטרוגניתא, ויתפיים מלפֿא בהדה. ועל דא בגין דאייהו, שושבינה לה שני מדורייה בהדה, לתקנא ביתא ולעיננא תדריך במליל דביתא. ועל דא אתתקן כגונא דלעילא, ואקורי פהן גדול. מנא לנו. דכתיב, (תהלים ק) אתה כהן לעולם על דברתך מלכיך צדק.

ובגין כד כל מהDACTERICH מביא מלפֿא, נטיל, ולית מאן דימחי בידיה. ועל דא הוא קאים לדבאה לכל איבון דעהין לבי מטרוגניתא, בגין דלא (דף נ"ד ע"א) ישתחח מסאבא באיבון בני היכלא. ובגין כד פתיב, ולקח למיטהר שתיך צפירים וגוו'.

רב' יהודה פתח ואמר, (תהלים ב) יושב בשמיים ישחק יי'

ילעג למו. יושב בשמים ישחק, דא יצחק דאתי מסטרא דחмерא, בהיר בקדמיה, ותיה, ולברת זעים ותריה. הדא הוा דכתיב יושב בשמים ולא כתיב, יושב שמים. ישחק, בהיר ותיה. ועל דא דינא בהיר ותיה, להו לשיעיה.

ולברת מה כתיב, אzo ידבר אילימו באפו ובחרונו יבְּהַלְמֹו. וכד ארחי דחיביא, קודשא בריך הויא בהיר להו בהאי עלמא, ונהייר לון אנטין בחרמא, דנהייר בקדמיה, ולברת זעים וקטייל. וקודשא בריך הויא משיך לון לחיביא, אוי הדרון לקבליה, יאות, ואילא שצוי לון מההוא עלמא דאתי, ולית לון ביה חולקא, וששתzion מצלא. אתון לאתדפאה, מסיעין לון. וקודשא בריך הוא מדפי לון וקריב לון לגביה, וקاري עליהו שלום. הדא הוा דכתיב (ישעה נ) שלום שלום לרחוק ולקרוב וגוו.

(ויקרא ט"ז) ואשה כי יזוב זוב דמה ימים רבים بلا עת נדחתה וגוו. רבי חייא פתח ואמר, (ובריה י) הגה יומ בא לוי וחלק שליך בקרבה. הא קרא הבי מבעיליה, הפה יומ יבא, מא, הגה יומ בא. אלא שסביר בא, עד לא אברי עלמא, והוא יומ דביה עבד דינא לחיביא. והוא יומ דביה יתפרע קודשא בריך הוא מאינון דעקבון

לונן לישראל. האי יומם בא וקאים קמי קודשא בריך הוא, ותבע מגיה למעבד דינה ולשצאה עבודה כוכבים ומזרות, ואתייהיב ליה רשות, כמה דעת אמר (זכירה יד) ואספתה את כל הגויים אל ירושלים למלחמה וגוז'.

רבי יצחק אמר, תירין יומין איינון לקודשא בריך הוא, חד שארי עמייה, וחד אני לקמייה, ובאלין עביד קודשא בריך הוא קרבין בכלל. וכד הא יומא, אני לאגחא קרבא, אוזרווג בההוא יומא אחרא, ונטיל זייןין על זייןיה, ואגח קרבא בכלל, באינון ראמין ונמנוכין. הגדא הוא דכתיב, (ישעה ב) כי יום ל'י צבאות, על כל גאה ורמ וועל כל נשא ושפלו.

רבי שמעון אמר, ואשה כי יזוב זוב דמה וגוז'. הינו דכתיב, (ישעה לד) חרב ל'י מלאה דם. מלאה דם ודי, דכתיב כי יזוב זוב דמה ימים רבים. בלי עת בדתה, הינו דכתיב, (דניאל ט) וישקד יי' על הארץ ויביאה עליינו. דתגיבן, קודשא בריך הוא אקדים פורענותא לעלמא, חייביא מקדמין פורענותא בחוביהון למשתי לעלמא, או כי תזוב על בדתה. הינו (ויקרא כו) ויספט ליפרה אתכם, מהו ויספט ליפרה. אוסף דינה על דינה, ואתן דמא על דמא, יתר על מה דעתה בהוא חרב ל'י מלאה דם.

כתיב, (בראשית ח) **לא אוסף** **לקיל** **עוד את האדמה בעבור** **האדם.** מהו **לא אוסף.** אלא, **לא** **אתן** **עוד** **תוספת לה היא חרב,** אלא **כגונא דיכיל עלמא למסבל.** **והא כתיב יספה.** אלא **ליירה כתיב,** **ולא לשיצאה.** **הדא הוא דכתיב,** או **כי תזוב על נדתה.**

כל ימי זוב טומאתה. מהו **כל ימי זוב טומאתה.** אלא **הייביא מסאBIN בחויביהון לגרמייהון,** **ומסאBIN לאתר אחרא,** **כמה דעת אמר,** (במדבר יט) **כי את מקדש יי' טמא.** **ואתער רוח מסאבא עלייהו.** **ולזמנא דעתך,** **זמין קודשא בריך הוא לדכאה להו לישראל ולא עברה לה הוא רוחא מסאבא מעלמא.** **דכתיב,** (ישעיה נב) **לא יוסף יבא בה עוד ערל וטמא.** **וכתיב** (וביריה יג) **וاث רית הטומאה עביר מן הארץ.** **מן הארץ ודי.** (מן דעתך לאסתבא מסאBIN ליה

(ונדי)

רבי חזקיה הוה יתיב קמיה דרבי אלעזר, **לייליא חד קמו בפלגות לייליא למלעי באורייתא.** **פתח רבי אלעזר ואמר,** (קהלת ז) **ביום טובה היה בטוב וגוי גם את זה לעומת זה עשה האלים וגוי.** **ביום טובה היה בטוב,** **בזמןא דאסגי קודשא בריך הוא חסד בעלמא,** **בעי בר נש למיהה בשוקי ולא תחזהה קמי פלא,** **דהא בד שארי טיבותא דקודשא בריך הוא בעלמא,** **בכלא שארי,**

גָזַרְיוֹן גִּימּוֹסֵין. וּכְמֵה סִיּוֹפִיא אֶתְעָרוֹ, (ס"א בדין פְּסִירָן סִיּוֹפִין, וכמה גימוסין אתערו) **כְּמֵה דָאַפְּ אָמַר,** (שיר השירים ג) **אִישׁ חֲרָבוֹ עַל יַרְכָו.** וכ כתיב, (יהושע ח) **וְחֲרָבוֹ שְׁלֹופָה בִּידָו.** וכלהו משותפחים למשעבד דינא. ומאן דיערע בהו אתזוק. **פת'ת'יב,** (בראשית יט) הנגה בא מצא עבדך חן בעיניך ותגדיל חסdeck וגוו. מי טעם, בגין דבכל אתר דדיןא שריא בכלא שריא, בין

בִּמְתָא בֵּין בָּמְדָבָרָא וּבָסְחָרָנָא דְמְתָא.

תו פתח ואמר, (שיר השירים ח) **שִׁימְנִי כְּחֻותָם עַל לְבָךְ וְגַוְ.** **שִׁימְנִי כְּחֻותָם,** בנסת ישראל אמרה דא לך קידשא בריך הוא. **שִׁימְנִי כְּחֻותָם,** מאן הוא חותם. דא חותם דגושפנקא דקשות. כחותם על לבך, דא חותם של תפליין, דאנח בר בש על לביה. כחותם על זרועך, דא יד כהה, דמנח בההוא זרוע, ומנו יצחק. וכנסת ישראל קאמר **שִׁימְנִי כְּחֻותָם,** חותם מבעי ליה, מי כחותם. **כְּאַיִנוֹן תְּפִלִין דְּרִישָׁא,** דאתי שבחה לכל גופא. ועל דא תפליין בזրוע, על הלב, ובדא אשתח בר בש שלים בגונא דליעילא.

כִּי עַזָּה כְּמֹות אַהֲבָה. מי כי עזה כמות. אלא לא אשתח קשיותא בעלמא, במא דפרישו דנפש שא מגופא, بد בעין לאתפרשא. (על דא) בך אהבת בנסת ישראל לך קידשא בריך הוא, דלא אתפרשן לעלמיין.